

Holstebrø Avis.

43. Aargang.

Udgaar hver Søndag og koster 2 Kroner Fjerdingaaret foruden Postafgiften. Abonnemønt modtages paa alle Postkontorer og Brevsamlingsteder

Redigeret og udgiven af V. F. Welsch.

Bekjendtgjærelser optages 1 Gang for 12 Øre pr. Korpus-Linie, 2 Gange for 22 Øre og 3 Gange for 30 Øre. Paa større Avertissementer gives Rabat.

Nr. 278.

Tirsdagen den 28de November.

1893.

Fiskernes Begravelse paa Harboore.

I Gaar begravdes paa Høopre Kirkegaard under stor Deltagelse Egenen af 14 af de forulykkede Fiskere. Da vi allerede tidligere have ovgivet Ravnene paa de 11, der opdrev paa selve Ulykkesdagen, skulle vi her indskrænke os til at nævne de 3 sidst opdrevne, som ere: Jens Simonson (P. Rytters Vaadelav), Karl Johan Johansen (De Tofis Vaadelav) og Niels Hvas Falkesgaard (R. Ruds Vaadelav). Et Lig som indbrev samme Morgen udfor Fjaltring, og mentes at være Laust Chr. Thøtt, kunde man derimod ikke naa at faa med i den store Fællesgrav, der tang og smal var bleven gravet tæt ved Siden af Kirken i Flugt med denne, og hvori Risterne sænktes, den ene Riste med Hovedenden mod den andens Fødder. — Syv Rister paa Rød i to Rækker.

Følget

var stort og imponerende, vist det største, der nogenfinde er set her paa Egnen. Lige fra den tidligste Morgen og indtil Middag kom den ene Bogn kjørende efter den anden — man mener henved 500 i Tallet — fuldt læsede med Folk, som vilde overvære de forulykkedes Jordesærd.

Omkring Kl. 1 samlede Folk ved Kirkegaarden og Egenen begyndte at komme, først fra Thøtt og derpaa fra Langenhuse, hvorfra de bleve kjørte i Række med Redningsstationens Splitslag i Spidsen, vistnok det længste og sørgeligste Ligtog, der nogenfinde er kjørt ud derfra. Bogn efter Bogn holdt stille uden for Kirkegaardslaaen og aflæsede den sorte Riste, der ofte var ledsaget af et Par sortklædte Kvinder.

Da alle Risterne vare komne til Stede, bleve de under Salmesang baarne ind og ned-sænkede i den store Grav, der paa Grund af den sandede Jord, hvori der var gravet og Folkestimmen omkring, paa enkelte Steder truede med at stude sammen. Ved Gravens vestre Ende var bygget en med Sejl overtrukken Tribune, hvorfra Talerne holdtes.

I Følget saas Hs. Maj. Kongens Repræsentant, Amtmand Dreyer, Indenrigsministeriets Repræsentant, Kaptajn Dreschel og Fiskekontrollør Bloch, der med „Havneen“

havde bragt Prinsesse Marias og Prins Valdemars Kranse fra Thøtt til Lemvig. Fra Lemvig havde foruden Redningsstationens Inspektør, Konsul Andersen, Borgmester Lund, Toldforvalter Dibrøken, Postmester Christensen, Rancelliraad Ebsberg samt de fleste større Næringsdrivende, givet Møde. Af Omegnens mere bekjendte Mand saas Landboforeningens Formand, Proprietær Jørgensen, Amtsraadsmedlem Breinholt m. Fl. Ligeledes vare mange af Egnens Præster til Stede, de fleste i Ornat. Vaabenbrødræfningen fra Lemvig var mødt med sin Fane ligesom Fiskerne fra 5 Redningsstationer vare mødte med Splitslag.

I Alt overværedes Begravelsen af 3—4000 Mennesker.

Talerne.

Efter Salmen: „Til Himlene rækker Din Misfandhed“ talte Sognets Præst, Pastor Madsen, over Nehemias 8. 8—10.: „Denne Dag er hellig for Herren!“ Saaledes vil jeg ogsaa tilraabe Eder, derfor, græder ikke, men værer stille for ham Der er jo Graad i mange Hjertes i disse Dage, man har jo mistet dem, man havde kjær, og der er jo ikke en af os, uden at han har mistet Benner derude. Men ligesom det var Nehemias Ord til Folket, da det kom hjem af Fangenslabet og græd ved at se paa Ulykken og deres egen Svaghed, saaledes er det ogsaa mit Ord til Eder i denne Stund. Der er nemlig saa meget, der minder om Israels Folk; det er ogsaa sørgeligt for os at mindes Ulykkesdagen, Men ligesom der lod en Glædestone i Israels Folk over atter at høre Guds Ord paa de hellige Steder, saaledes maa I ogsaa søle Glæde ved at høre Ordet i Dag, og for dem, der ikke kunne staa her og glæde sig derover, for dem er den ingen Trøst Der var et helt Vaadelav, der sin Nat raabte til Gud, at hvis han vilde frelse dem, vilde de vende om og høre ham til, og maatte mange Andre har gjort det Samme. Jeg har ogsaa hørt mange Enker og Børn i disse Dage love det Samme ved deres Kjæres Baare og naar dette sker, da har Herren ikke forgjæves gjort sin store Gjerning iblandt os, og jeg kjender ogsaa en troende Fisker, der i sin sidste Stund raabte til Herren for sin Hustru og sine Børn. Det er derfor mit Ord til Eder: Denne Dag er hellig for Herren, derfor værer stille og glæder Eder.

Efter Salmen Nr. 553 talte derpaa Pastor Moe:

„Mesteren er her og kalder ad Dig, det var Marias Ord v.d. Lazarus' Grav. Det er med den samme Hilsen at Herren Jesus har sendt os til at tale til Eder i Dag. Mesteren, det er Herren, som har lidt for os paa Golgatha Høj, og som er Mesteren over Døvelen og Helvede; han er her og kalder ad Eder, og naar jeg skal sige, hvem han først taler til, da er det til de Hellige, thi det er altid først til dem, han taler, og blandt dem igjen især til de troende Enker, og det han vil sige til Eder er dette: Kan I nu ogsaa tro, at det er Kjærlighed altsammen? for nu skal Eders Tro prøves. — I har jo saa ofte talt om Jesu Kjærlighed, kan I nu selv tro, hvad I saa ofte har fortalt Andre, kan I nu give Eder hen i hans Villie og sige: Vi veed jo godt, Herre Jesus, at Du vil os ikke Andet end Gode! Derfor kalder Jesus nu paa Eder for at spørge derom. Men ikke blot det, han vil træde hen til Eder som til Enkens Sø af Rain og sige: Kunde I blot tro, da skulde I se Guds Hertilighed. — Det er jo tunge Dage for Eder, og da jeg hørte om Ulykken og ret satte mig ind i, hvorledes det var gaaet til, gif det mig som ethvert Menneske med Hjerte i Livet, at det var med Bemod jeg tænkte derpaa, men hvor meget tungere maa det da ikke være for Eder, som have mistet Eders Nærme. Og Bøvnene ere maatte endda de, der staa det dybeste Saar, naar de spørge, kommer Fader ikke snart hjem igjen, men saa gjælder det netop om at se Guds Hertilighed i dette, og ret søle, hvad det er for en guddommelig Hertilighed som bestaar deri, at vi lære at erkjære mere og mere af hans Hertilighed baade her og naar han en Gang kalder de Troende af dem, der ere gaaede bort til at opstaa med ham. Jesus elsker Eder, Mesteren er her og kalder paa Eder, det gjælder ikke blot de Hellige, men ogsaa de Vanvire, og det kan jo ikke nytte at nægte, at der ogsaa iblandt dem, der gif bort vare Folk, som ikke hørte ham til. Der staa jo ogsaa mange Mennesker her, som i mange Aar have hørt Guds Ord prædike, men endnu ikke ere blevene vakte. Et vaant Menneske lever sit Liv som en Træl af sin Synd og sine Lyster, og ethvert Menneske, som dør uden i Tro, han er fortabt. Derfor kommer Jesus og siger: Vil I nu dog ikke tro, saa skal I saa at erkjære, at det er Sandhed, at han ene kan give Syndere Fred. Og jeg vil gjentage, hvad der før blev nævnet om Eder, der gav Løfter til Gud i Eders Rød, og sige til Eder: hold Løftet, for hvis I nu

byder Løftet kan I aldrig frelses. Det vil da gaa Eder som en Arbejder i de engelske Kulgruber, han gav Gud Løfte om Omvendelse i sin Rød, men holdt det ikke, og paa sin Dødseng maatte han sige til Præsten, Guds Ord er ikke mere for mig, jeg skal til Helvede, og saa døde han. Sig dog Farvel til den gamle Fjende Døvelen og vend Eder til Gud. Jeg rejste i Gaar sammen med nogle unge Fure, hvoraf en bad Fanden tage sig paa at det blev en storartet Historie paa Harboore i Morgen, og for Mange, som her i Dag er til Stede, er det vist det Samme.

For ni Aar siden stede den samme Ulykke, kun i mindre Grad, det var nogle af de sidste Mennesker jeg begravde herude. Og nu spørger jeg Eder, kan dette ikke hjælpe, hvad skal Gud saa gjøre? Daaren vil kalde det et Tilfælde, men saaledes er det ikke, Gud staaer bag ved al Ting, og det er ham som af Kjærlighed har ladet denne Gjerning ske.

Efter at Salmen Nr. 457 var affungen foretog Pastor Madsen Jordvaakstelsen, idet han gif langs Graven og fastede Jord paa hver Riste, hvorpaa han bad Fader vor. Pastor Moe lyfte derpaa Betsignelsen over Forsamlungen hvorefter man afsang Nr. 797.

Kl. 6 blev der afholdt et Møde i Missionshuset med Taler af Pastor Agger, Hygum og Pastor Busch, Bøvlings.

Kranse.

Fra Prinsesse Marie var der en rydelig Kranse til hver af de forulykkede, de vare let kjendelige paa de store dannebrogssfarvede Vaand, hvorpaa stod: „Fra deres kj. Højheder Prins Valdemar og Prinsesse Marie“. Ligeledes var der Kranse fra Indenrigsministeriet, som tillige med Kranse fra Prins Valdemar og Prinsesse Marie bleve overrakt af Kaptajn Dreschel. Handelseforeningen og Industriforeningen i Lemvig havde sendt hver sin Kranse til den store Fællesgrav og en særlig stor og smuk Kranse bar paa Vaandet Indskriften: „Fra Kvinderne i Lemvig“. Endvidere var der Kranse fra „Danmarks Fiskehandlerforening“ og fra „Fiskeeksportørerne i Struer“, samt en hel Del Private. Af disse skulle vi blot nævne en fra Konsul Andersen og en fra Amtmand Dreyer af brunt Bøgeløv med hvid Sløjfe hvorpaa stod „Fra Amtmand Dreyer og Hustru“.

281

og det glæde, muntre Smil, saaledes som hun en Gang i sin Tid stod under Lindetræet og utaalmodig liggede ud efter ham. Og da han saa kom, støj hun i hans Arme.

„Stulle vi vædde, Joseph Du bliver en for-sømmelig Fyr hele dit Liv igjennem!“

Sensere fulgte han hende fra Dansepladsen til Hjemmet, men ved Slaaenbukken og de vilde Roser bleve de staaende og her fik han for første Gang Tilladelse til at kysse hende.

„Lisbeth, vaagn op!“ udbrød han ængstelig. Stemmen trængte til hendes Hjerte; hun bevægede afværgende Haanden mod den Talende.

O, hvor mange hede Taarer havde disse Dine ikke udgydt og hvor dybt hvilede Græmmelsen ikke i de skarpe Træk omkring Munden. Det var, som der pludselig fra den en Gang saa vaantro Joseph var gaaet en Forstaaelse op for hans tidligere Bruds Sjælslidelse og Sjælelamp og som om han ikke længere kunde betragte hende som skyldig.

„Lisbeth, kom til Dig selv!“ sagde han blødt.

Da rejste hun sig langsomt op og saa med store, stive Dine op til den Mand, som betragtede hende saa beghymret; hun sank imidlertid strag efter kraftløs tilbage.

„Du her, Joseph?“
„Jeg har reddet dit Liv, da denne Stynget vilde ombringe Dig“, svarede han ligefremt.

280

„Kjender Du et Menneske, hvem Du, graahædede Synder, har berøvet Vren, Lykke og Brud? Se en Gang paa mig, her staaer jeg bedre i Lyset!“ var det faste, energiske Svær.

„Saa er Du altsaa Joseph Engbonden?“

„Det er rigtigt! Og stulle vi nu ikke en Gang opgjøre vor Regning med hinanden. Hejda, Lisbeth! Al, den ulykkelige Pige kan stadig ikke komme sig — Vand her! Paa Stedet! Men skynd Dig lidt!“ udbrød han befalende, da Gudsfadereren ikke gjorde nogen som helst Mine til at ville hente det Forlangte.

„Hun aander næppe O, Du ulykkelige Stynget!“

Han knyttede truende sin Haand imod den Skyldige, som med ængstelig Mistænksomhed saa hen til Paaens blege, farveløse Træk og i al Hemmelighed ønskede, at dette hans eneste Bidne aldrig mere vilde staa sine Dine op og se Solens Lys.

Imidlertid havde den unge, kraftige Mand uforsvaret stirret ind i den en Gang saa oprigtigt og inderligt elskede Piges ubevægelige Ansigt og — forunderligt nok — med høert Andedragt, som han ligesom med Befovr fratøkkede hendes Byst, bemægtigedes han mere og mere af en usigelig Medlidenshed, i hvilken hans velbegrundede Harm og retfærdige Vrede efterhaanden gif under.

Rutiden forsvandt. Han saa hende igjen for sig i det sorte Liv, med de glimrende Haarflæjninger

277

dog, lad os høre Hemmeligheden! Løb hen til Grevinden og sig til hende, at Du har set Kaspar Schweichel rode i hendes Brillanter — her ere de!“

Han stødte med Foden til Rosken, saa at Stenene klirrede. Ved denne voldsomme Bevægelse havde han mistet noget af Ligeaagten, saa at den truede Pige kunde sno sig ud af hans Arme. Men hvorhen skulde hun nu vende sig? Udgangsdøren var aflaaet; Binduet var bestyrtet af Skoddet og ellers fandtes der i Værelset kun en lille Forbindelseskjole, der førte ind til et lille mørkt Kabinet.

Den kolde Angstived perlede paa hendes Pande. I dette Øjeblik fik hun for første Gang en fuldstændig klar Bevidsthed om den Livsfare, i hvilken hun svævede. Althi, Had og Forsværelse lammede hendes Lemmer, og hun saa sig i Tankerne trukket ved Haarene ned i den mosbevogede Kjalder. Den dybe Brønd der nede med dens sorte, halvraadne Gab kunde intet menneskeligt Dje nogenfinde ud-granske.

Bordet i od imellem dem og Lampen brændte stadig mattere paa det. Gudsfadereren havde atter rejst sig op og gjorde Anstalter til at bemægtige sig den løslupne Pige, men hun sprang med et højt klingende Skrig til Side.

„Gode Himmel, frels mig ud af hans Hænder!“ bønfalet hendes Læber. Ratten gav imidlertid Gabriele Erdmann.